

[Bernhard Baunsgaard]

den er så meget bedre end alle andre, at vi har fundet løsningen på alt, og at vores kultur også skulle være præget af den ydmyghed, der ligger i, at vi ikke tror, at de generationer, der kommer efter os, ikke kan finde bedre løsninger, end vi er nået til.

Om dette præger dansk kultur i dag, kan man nok sætte spørgsmålstegn ved, og i disse dage oplever vi svigten af frisindet og tålmodigheden. Vi oplever, at vores største parti vil tvinge folk til at gå ind i en bestemt organisation, meget bekvemt en organisation, der tvangsmæssigt giver støtte til dette parti. Frisindet lever ikke af fede ord og valne holdninger. Frisindet må vise sig i gerning ude i virkeligheden.

Bente Juncker (CD):

Ministeren skal have tak for den kulturpolitiske redegørelse, som er den første almene kulturredegørelse fra denne regering, og som derfor kan siges at være imødeset med ekstra interesse.

Der er nu gået 1 år og 8 måneder, siden regeringen tiltrådte, og i den forløbne tid har der fundet en livlig, til tider hård kulturdebat sted. Fra starten var man på kulturområdet stillet over for to tilsyneladende modstridende synspunkter.

Det ene var: når tiderne er hårde, når krisen kradser, er det vigtigere end nogen sinde at give folk gode muligheder for gode oplevelser sammen med andre mennesker. Man kunne sagtens give saglige begrundelser for en udvidelse af de kulturelle budgetter.

Det andet synspunkt var, at Danmark be fandt sig i en så ekstraordinært dårlig økonomisk situation med udsigt til, at hvis vi ikke selv kunne finde en vej ud af vores underskudsproblemer, så kunne vi forudse, at andre ville »hjælpe« os med det. Det ville også for kulturområdet have betydet en anderledes kraftig kur. Derfor måtte man fra regeringens side sige: intet område – heller ikke kulturen – kan friholdes helt. Men der lå ikke heri noget udtryk for en kulturpolitisk holdning. Det var den generelle økonomiske politik, der bestemte, at sparekniven skulle ramme alle.

Nu ville folketinget det anderledes, idet flertallet bestemte, at der ikke måtte spares på kulturen. Det betød ikke, at nu kunne der bruges hvad som helst, men ved at ompriori-

tere ville det alligevel være muligt at forbedre på steder, der på grund af besparelser i 1960'erne og 1970'erne var sakket agterud, f.eks. museerne, som for nylig fik 20 mill. tiltrængte kroner.

Efter de forløbne 20 måneder begynder vi at ane positive virkninger af den økonomiske hestekur, og på kulturministeriets område, der i forvejen udgør en forsvindende lille del af den samlede økonomi, er der nu sket det glædelige, at ikke blot kan totalrammer fastholdes, vi kan også forvente en vis udvidelse af kulturministeriets bevillingsramme, som det siges i ministerens redegørelse. CD hilser dette initiativ velkommen.

Netop i et teknologisk samfund med »Blip-Båt« fra de tidlige barneår er det vigtigt at sikre det enkelte menneske mulighed for kulturtilbud, at fornemme både rødder bagud og perspektiv fremefter.

Staten skal sørge for, at alle de gode rammer og systemer, der allerede er der, også får et reelt indhold. Derfor kan vi i CD være enige med ministeren, når hun f.eks. vedrørende bibliotekerne præciserer stærkt, at der ikke bør spares på bogkøbene, også selv om dette område er afhængigt af kommunale bevillinger. Netop på grund af spare nødvendigheden over for de kommunale bloktilskud har man ikke fra regeringens side anstændigvis kunnet gøre andet end at advare imod besparelser på kultur på en sådan måde, at rammerne ribbes for indhold.

I spørgsmålet om opgavefordelingen mellem stat og kommune er CD helt enig med ministeren i, at det er samfundets opgave at skabe forudsætninger for, at der på alle kulturens områder er tilbud og muligheder for enhver smag og mulighed for, at alle holdninger og strømninger kan komme til udtryk i overensstemmelse med vor tradition for åndsfrihed.

Staten skal ikke sidde som smagsoverdommer og bestemme, hvad folk må få af kulturindtryk. Det kan trygt overlades til folk at vælge selv. Men statens opgave er ikke altomfattende. Det lokale initiativ må selv løse eller medvirke til løsningen af en række opgaver gennem kommunalt engagement. Er en lokal opgave for stor at binde an med for kommunen alene, er det dog fortsat sådan, at staten kan være med som igangsætter.

Væsentlige hensyn i regeringens kulturpolitiske holdning har været højnelse af kvali-